

РЕШЕНИЕ

№ 1232

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Георги Иванов
Кристина Филипова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000500967 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 11.11.2021г. постановено по гр.д.№ 12141/2020г. по описа на СГС, ГО, 10 състав, съдът е уважил иск с правно основание чл.2 ал.1, т.3 ЗОДОВ, като е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати в полза на Д. В. С. и Л. К. С. (конституирани на мястото на починалия в хода на процеса В. Д. С. – техен син), сумата от общо 10 000 /десет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от повдигане и поддържане на обвинение за престъпление, за което е оправдан, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.02.2020г. до окончателното й изплащане и на основание чл.78 ал.1 ГПК сумата от 10 лв., представляваща съдебни разноски.

Със същото решение е отхвърлен иска в останалата му част за разликата над 10 000 лв. до пълния предявен размер от 60 000 лв., като неоснователен.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението са депозирани две въззивни жалби от двете страни по делото.

Жалбоподателите-ищци Д. В. С. и Л. К. С. оспорват решението в неговата отхвърлителна част и молят същото да бъде отменено, а искът - уважен изцяло. Посочват, че съдът не е взел предвид, че е доказано пълно и главно, повдигането на обвинението, продължителността на наказателното преследване /в период от 6 години/ и постановяването на окончателен съдебен акт за признаването на сина им за невинен по така повдигнатото

обвинение. Също така, чрез събраните свидетелски показания на св.И. К. и К. Д. се доказват претърпените болки и страдания и причинно-следствената връзка с повдигнатото от ответника обвинение за извършването на престъпление. И двамата посочват, че С. е имал автосервиз в квартала, като след акцията на полицията дори в сервиза са извършвани действия по претърсване. Към момента на привличането на лицето като обвиняем, същият е бил неосъждан и без криминалистически регистрации, ползвал се е с добро име, уважение и авторитет сред роднини, близки и приятели. Едва на 31-години е бил С., когато му е повдигнато обвинението, по което наказателният процес е продължил близо 6 години - което безспорно обхваща почти половината му съзнателен живот. През целия този период на наказателното преследване, С. е живял в постоянен страх и безпокойство от евентуално осъждане и изтърпяване на предвиденото наказание, което е било непоносима мисъл за млад човек с морални ценности. Съдът не е отчел и характера на повдигнатото обвинение а именно по чл.321 ал.3 пр. 2 и пр. 3, алт. 10 т. 2, вр. ал.2 НК, което е тежко престъпление по смисъла на чл.93 т.7 НК. Посочват, че синът им В. С. е диагностициран с "мултиформен глиобластом" (вид злокачествено новообразувание на главния мозък). Съдът не е отчел факта, че само и единствено стресът не е довел до развиване на това заболяване, но той е един от рисковите фактори, налични у ищеца, довели в съвкупност до това заболяване и затова следва да се отчете като допринасящ за влошаване здравословното му състояние. От разпитите става ясно, че наказателното преследване е оставило дълбока емоционална травма, сринало самочувствието на ищеца и го променило безвъзвратно. Наказателното производство се е отразило негативно и върху професионалната изява - разпитаните свидетели установяват загуба на клиенти в дейността на подсъдимия като автомонтьор. Изтъкват факта, че съдът не е отчел множество фактори, които обуславят значително по-висок размер на обезщетението. Продължителното нервно и психическо напрежение поради незаконното обвинение, както и затварянето в себе си, превръщането на сина им В. С. в нещастна, притеснена и съсипана физически и психически личност е довело в своята съвкупност до това, че същият е развил онкологично заболяване през 2019г. - диагностициран с "мултиформен глиобластом" (вид злокачествено новообразувание на главния мозък). Посочват, че св. Д. точно възпроизвежда, как на С. му се налагало да присъства на съдебните заседания /задължителни при обвинения в тежки умишлени престъпления/ с по нейни думи „отстранен част от черепа“. Тези показания на Д. изцяло се потвърждават и от медицинските документи представени по делото, доколкото през месец януари 2019г. С. е бил диагностициран с онкологично заболяване - "глиобластом, дребноклетъчен вариант, IV-та степен по СЗО", което представлява вид злокачествено новообразувание на главния мозък. По този повод е претърпял оперативно лечение и въпреки това му се е налагало да се явява в съдебни заседания под страх от евентуално задържане под стража при негово отсъствие. След започване на наказателното производство В. С. почти непрестанно е поддържал високо кръвно налягане, не е могъл да спи и оставал буден по цели нощи. Воденото продължително производство допълнително усложнило неговото физическо и психическо състояние, като се наложили дълги и продължителни химеотерапии. След всяко едно продължително и болезнено лечение на химеотерапията,

съчетано с непрестанния страх, че ще бъде осъден за престъпление, което не е извършил, той се чувствал съсипан и изтощен. Преди наказателното производство същият е живял съвсем нормален живот като е общувал с близки и приятели, а след като започнало наказателното производство се проявило заболяването, което от своя страна твърде бързо се усложнило. Преди всяко от съдебните заседания С. е бил много притеснен, а след тях се чувствал грохнал и повече не искал да става и да излиза навън. Още при диагностициране на заболяването лекарите не веднъж го питали какъв стрес е преживял, констатирали са, че трябва този стрес да е бил сериозен и спешно следва да бъде ограничен, защото влияел на развитието на болестта и наложеното му лечение. С оглед на всичко това напълно безпочвено и лишено от логика се явява заключението на съда, че не налице причинна връзка между болестта и наказателното производство. Това се потвърждава и от смъртта му, настъпила в хода на първоинстанционното производство. Претендират обезщетение в размер на 60 000 лв. Претендират разноски.

Преди постановяване на съдебното решение на 11.11.2021г., но след последното о.с.з. проведено на 20.10.2021г. - на 02.11.2021г. е починал жалбоподателят Д. С., видно от приложеното удостоверение за наследници, поради което производството спрямо него е прекратено по силата на закона.

Жалбоподателят-ответник Прокуратурата на РБ оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли иска изцяло респ. да намали неговия размер. Посочва, че в мотивите си съдът е отразил всички обстоятелства, които обуславят неимуществените вреди, но не е обсъдил коя вреда се явява в причинна връзка с дейността на органи на ПРБ, не е посочил значението им за техния размер и не е дал отговор защо именно тази сума -10 000 лева, е приета за справедлива обезвреда. Съдът не е обсъдил отделните критерии и тяхното значение спрямо присъдения размер на обезщетение. При постановяване на своето решение съдът не е съобразил в достатъчна степен, че наказателното производство е приключило в разумен срок, преминало е през всички съдебни инстанции, не е съобразена взетата мярка за неотклонение - гаранция, както и заключението на СМЕ, от която е видно, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между онкологичното заболяване на ищеца и повдигнатото обвинение. Съдът не в достатъчна степен е обсъдил възраженията на ответника, че в случая са налице обективно съществуващи обстоятелства, които сочат ниска степен на увреждане. Съобразно събраните доказателства спрямо ищеца са водени и други наказателни производства, което води до невъзможност за разграничаване на вредите от другите наказателни производства от търпените вреди по процесното наказателно производство. Твърди, че съдът не в достатъчна степен е отчел факта, че при преценка продължителността на разследването следва да се съобрази, че тя е обусловена от усложнената фактическа и правна обстановка и изясняване на съпричастността на няколко лица с повдигнати обвинения за участие в ОПГ, което е наложило събирането на голям обем от доказателства и извършване на множество процесуални действия, като разпит на свидетели, експертизи, както и фактът, че делото е преминало през две съдебни инстанции. Не следва да се ценят показанията на св.К. и Д., в

частта им относно психическото състояние на ищеца. Недопустимо е установяването на тези обстоятелства само с гласни доказателствени средства. Установяването им изисква събиране на относими доказателства, основаващи се на специални знания, медицинска и др. документация, обосноваваща компетентно становище. Делото не е било медийно разгласено, липсват доказателства същото да се е отразило върху професионалното развитие на ищеца респ. Осъществяваната от него дейност.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДВПГ и чл.84 ал.3 ЗЗД.

Първоначалният ищец В. С. твърди, че в периода 2014 г. - 2020г. срещу него е водино наказателно производство, по което е постановена оправдателна присъда, като за посочения период е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативните психически и физически последици, нахърнени са честта и достойнството му, живеел в постоянна тревожност за бъдещето, изпитвал страх, срам и силни притеснения, заболял от онкологично заболяване, което е в причинна връзка със стреса около наказателното преследване. Поддържа, че производството е продължило извън разумните срокове. Претендира обезщетение за нанесените му неимуществени вреди в размер 60 000 лв., ведно със законната лихва, считано от влизане в сила на оправдателната присъда до окончателното му изплащане, ведно със сторените разноси.

Ответникът ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ оспорва така предявените искове изцяло - както по основание, така и по размер. На първо място счита, че отсъстват доказателства органите на ПРБ да са извършвали други действия освен правно регламентирани в НК. Счита, че не са доказани твърдените неимуществени вреди, оспорва причинно-следствената връзка между наказателното производство и онкологичното заболяване на подсъдимия, а по-късно и неговата смърт. Поддържа, че срокът, в който е протекло наказателното производство, е съобразен с броя подсъдими лица и съдебните инстанции, през които е преминало делото. Недоказани са твърденията за причинен изключителен психологически дискомфорт, в причинна връзка с процесното обвинение. Оспорва иска за обезщетяване на неимуществени вреди като недоказан по основание и по размер, като несъобразен с икономическия стандарт в страната, както и с принципа на чл.52 ЗЗД и трайната съдебна практика.

От фактическа страна се установява безпротиворечиво, че на 13.06.2014г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по 321 НК за това, че участвал в организирана престъпна група, с цел извършване на престъпления по чл.354а НК - държане и разпространяване на високорискови наркотични вещества. На ищеца е наложена мярка за неотклонение „парична гаранция в размер на 500 лв.“. Бил е задържан в рамките на едно денонощие по реда на ЗМВР.

На 28.11.2016 г. делото е внесено в съда с обвинителен акт, въз основа на който е образувано съдебно производство - НОХД №3349/2016 г. по описа на СпНС. По делото са проведени общо 21 открити съдебни заседания. С присъда от 12.10.2018 г. ищецът е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатите му обвинения.

По внесен протест е образувано въззивно производство - по ВНОХД №547/2018 г., по което са проведени пет съдебни заседания и с решение от 21.01.2020г. оправдателната присъда е потвърдена. ***На 13.02.2020г. присъдата е влязла в сила по отношение на подсъдимия В. С.. Следователно времето от датата на привличането на С. като обвиняем до влизането на оправдателната присъда в сила е от 13.06.2014г. до 13.02.2020г. т.е. възлиза общо на 6 години. За престъплението, за което е бил обвинен, се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 3 до 15 години лишаване от свобода,/т.е. тежко умишлено по смисъла на чл.97 т.3 НК/. Наложена е мярка за неотклонение - парична гаранция.***

Досежно неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно - разпит на св.К. и Д. /приятелка, също обвиняема и подсъдима/ в о.с.з. на 09.06.2021г.

От показанията на св.И. К., приятел на подсъдимия, се установява, че процесното наказателно производство се е отразило негативно на ищеца - станал унил, започнал да излиза с шапки, криел се от хората, загубил част от клиентите в автосервиза, който притежавал. Преди това много хора от квартала си ремонтирали при него колите. След повдигане на обвинението, хората се оттеглили – било ги страх да не се наложи претърсване и изземване на л.а. Знае за тежкото цаболяване, че му били правени няколко операции на главата. Лично свидетелят му помагал до последно – да го вдигнат от леглото, да го раздвижат малко, но всички усилия били напразни. Починалият му споделял, че много се притяснава за делото, боли го главата. Много се променил визуално – дали от заболяването, дали от делата, не знае със сигурност.

От друга страна св.К. Д. - приятелка на ищеца и осъдена по същото наказателно дело, твърди, че преди наказателното производство В. С. бил отзивчив, с много приятели, а след това станал подтиснат, затворен в себе си, не желал да излиза, работата му изцяло спряла, поради липса на клиенти. Самата тя се признала за виновна по делото по съвет на адвоката си, тъй като се страхувала да не бъде осъдена по-тежко, да я вкарат в затвора и да ѝ вземат бебето. Двамата с В. били съседи и приятели от 15 години, той ѝ поправял колата – имал сервиз в двора на къщата. На 13.06.2014г. самата тя била арестувана пред блока в *** с кърмаче, което родила месец и половина по-рано, а В. го арестували в гаража му. В. много се притеснил, въпреки че при претърсване и изземване полицаите не открили нищо нито в гаража, нито у свидетелката. Принуждавали ги да се признаят за виновни – нея и съпругът ѝ за ръководители на ОПГ. В. бил изключително притеснен, спрял да излиза навън, за да не го арестуват отново, изгубил жажда за живот, станал депресиран и се изолирал. По време на заседанията ѝ споделил, че много го боли главата, сутрин повръщал, като смятал, че това се дължи на стреса. Влязъл за две седмици в болница, където го лекували от грип. Когато

излязъл не бил добре, въпреки че в епикризата му пишело клинично здрав. Тогава тя го завела при свой познат в Пирогов, направили му скенер на глава и констатирали 5 см. тумор в мозъка. Бил пред тотален нервен срив, затова не му казали директно диагнозата, а само че има киста. Направили общо четири операции, но не успели да го спасят. По време на лечението когато можел продължил да се явява по делото, въпреки че го признали за невинен. Имало протест от прокурора и затова делото продължило. Твърди, че извън наказателното дело В. нямал други проблеми – бил весел, общителен, имал приятелка. Оплаквал се, че не може да спи, чувствал се психически нестабилен. Затова смята, че стресът и напрежението, на които бил подложен вероятно са отключили тежкото заболяване.

Представени са множество медицински документи, които безспорно установяват, че през месец януари 2019г. С. е диагностициран с глиобластом на главен мозък. (вид злокачествено новообразование на главния мозък). Проведени са му две операции, химио и лъчетерапия, определена му е ТЕЛК 100 % неработоспособност с чужда помощ.

От заключението на депозираната на л.94 СМЕ, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че съгласно хистологичния вид на тумора и направения ДНК-анализ, не може да се твърди, че заболяването е причинено от силния стрес по време на наказателното производство. Вещото лице не установява причинно-следствена връзка между стреса и появата на заболяването. В о.с.з. допълва, че на свои пациенти страдащи от такова заболяване и претърпели хирургична интервенция, химио и лъчетерапии, препоръчва пълен покой, спокойствие и пълноценно хранене, ограничаване на всякакъв вид дейности - източник на стрес, без налягане – било то умствено или физическо. В о.с.з. допълва, че при този вид рак, стресът по-скоро не би могъл да бъде фактор за карцерогенезата. Обикновено тези заболявания възникват при неблагоприятно съчетание на въздействието на няколко фактора. Стресът може да допринесе, но е само индиректна причина.

Ето защо СГС приема, че по делото не се установява заболяването на ищеца да е в пряка причинно-следствена връзка със стреса, преживян от него вследствие на воденото наказателно производство.

САС споделя частично този извод, но счита, че висящото наказателно производство по време на следоперативния процес, изискващ пълен покой, спокойствие и ограничаване на всякакъв вид дейности - източник на стрес /а такъв безспорно се явява неоснователно повдигнато обвинение за участие в ОПГ/ е допринесло в значителна степен за леталния изход на първоначалния ищец, починал на 20.03.2021г. на 38 години.

Видно от приложеното свидетелство за съдимост ищецът е неосъждан, като му е наложено едно административно наказание за упражняване на таксиметрова дейност без правоспособност.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира решението на ОС за

правилно по същество по следните съображения:

Основанието за ангажиране отговорността на държавата чрез органите на прокуратурата по реда на ЗОДОВ е обективен факт и ако спрямо лицето е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, което впоследствие е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено от това лице, респ. ако лицето е оправдано, а наложената мярка за неотклонение е отменена поради липса на законно основание - несъставомерност, изразяваща се в липса на авторство, именно тези обстоятелства дават основание обвинението да бъде квалифицирано като незаконно, **независимо от това**, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и в рамките на правомощията на разследващия орган. Тези изводи съответствуват напълно и на указанията по приложението на материалния закон, дадени в т. 3 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че държавата се освобождава от отговорност за вреди **само ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданите..**/в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 18 ОТ 22.01.2009 Г. ПО ГР. Д. № 3948/2008 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС/

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, се установи, че е налице повдигнато и поддържано обвинение от органите на прокуратурата спрямо *ищеца, като наказателното производство е продължило повече от 6 години, считано от 12.06.2012г. до 20.01.2020г., за престъпление, което е тежко умишлено, при мярка за неотклонение-парична гаранция*, както и че от тези действия на прокуратурата на последния са причинени неимуществени вреди - силно изживян стрес и притеснения - обстоятелства, които обуславят кумулативното съществуване на елементите на фактическия състав на нормата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Отговорността по ЗОДОВ на държавата и общините е деликтна и доколкото няма специални правила, размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от общата норма - чл. 52 ЗЗД, която определя справедливостта като единствен критерий. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да установи по реда на пълното доказване настъпилото влошаване на общия му здравословен статус и психическо състояние, претърпените болки и страдания, както и наличието на причинно-следствената връзка между тях и воденото срещу него наказателно производство, претърпените страдания и интензитета на стреса, опозоряването на името му и репутацията му. Тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение се преценява именно като обстоятелство, което е от значение за справедливото овъзмездяване на оневинения обвиняем /подсъдим/. Това обстоятелство, обаче, няма и не може да има самостоятелно значение, нито може да бъде определено парично изражение на неимуществените вреди, за които се претендира по чл. 2 ЗОДВПГ, по текстове на НК.

Правно релевантно е как то се е отразило върху обвиняемия /подсъдимия/, което няма как да бъде напълно еднакво за различните лица, а при специфичните за всеки случай факти и обстоятелства.

От събраните доказателствени средства, се констатира, че предприетото наказателно преследване е за тежко умишлено престъпление, което е продължило 6 години, което се е

отразило крайно неблагоприятно върху личността му и него̀вото емоционално и най-вече психическо състояние - бил притеснен, подтиснат, изплашен, депресиран, започнал да страни от хората, криел се с шапки, когато излизал.

При определяне на размера на обезщетението няма как да не бъде отчетен факта, че след започване на наказателното производство В. С. почти непрестанно поддържал високо кръвно налягане, не могъл да спи и оставал буден по цели нощи. Воденото продължително производство допълнително усложнило неговото физическо и психическо състояние, като се наложили продължителни химиотерапии. След всяко едно продължителното и болезнено лечение на химиотерапията, съчетано с непрестанния страх, че ще бъде осъден за престъпление, което не е извършил, се чувствал съсипан и изтощен, но продължил да се явява на заседанията. Преди наказателното производство същият е живял съвсем нормален живот като е общувал с близки и приятели, а след като започнало наказателното производство обективно се отключило заболяването, което от своя страна твърде бързо се усложнило. Преди всяко от съдебните заседания С. бил много притеснен, сутрин повръщал, а след тях се чувствал грохнал и повече не искал да става и да излиза навън. Още при диагностициране на заболяването лекарите го питали какъв стрес е преживял, констатирали, че трябва този стрес да е бил сериозен и спешно трябва да бъде ограничен, защото влияел на развитието на болестта и наложеното му постоперативно лечение.

Към момента на привличането на лицето като обвиняем, същият е бил неосъждан и без криминалистически регистрации, ползвал се е с добро име, уважение и авторитет сред роднини, близки и приятели. В този смисъл предявяването на обвинението се е отразило крайно неблагоприятно в емоционалната сфера. Действията на правораздавателните органи са довели до сериозен стрес и уплаха у В. С., тъй като същият към момента на привличането му нямал предишен досег до правораздавателните органи в Република България. Към този момент е бил на 31-години, а починал на 38 години. През целия период на наказателното преследване, С. е живял в постоянен страх и безпокойство от евентуално осъждане и изтърпяване на предвиденото наказание, което за него било непоносима мисъл, затова се сринал психически.

СГС не е отчел и характера на повдигнатото обвинение а именно по чл.321 ал.3 пр.2 и пр. 3, алт. 10, т. 2, вр. ал. 2 НК, което е тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК. Този вид престъпление се явява изключително укоримо от широката общественост и съвсем естествено обвинението е изиграло изключително негативна роля в цялостното му поведение.

Следва да се посочи, че неспазването на разумен срок в наказателно производство с привлечен обвиняем увеличава вредните последици за последния в степен, която е предмет на конкретна преценка. Тази степен не следва да намира изражение чрез увеличение на размера на обезщетението в геометрична прогресия, без да се изследва и отчита в решаващата дейност на съда прякото значение, което продължителността има за конкретно претендираната вреда, с оглед нейното естество. В случая продължителността не се намира в пряка причинно-следствена връзка с вредите, тъй като е 6 години.

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице съвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, а по отношение на размера на обезщетението намира, че същият следва да бъде увеличен до 20 000 лв. т.е. решението следва да бъде частично отменено в неговата отхвърлителна част за разликата над 10 000 лв. до 20 000 лв. и потвърдено в останалата.

На основание чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на жалбоподателя-ищец направените разноски за явяване пред настоящата инстанция, но такива няма направени и не следва да се присъждат.

В полза на адв.М. не следва да се присъжда адв.възнаграждение по реда на чл.38 ЗА, доколкото в пълномощните пред първа инстанция и това на л.31 пред САС, не е изрично посочено, че се осъществява безплатно процесуално представителство.

Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАДв, в случаите на предоставена безплатна адвокатска помощ по чл.38 ал. 1 ЗАДв, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в Нар. № 1/09.07.2004г. на ВАДв С за МРАВ.

Получилата безплатна адвокатска помощ страна не е длъжна да доказва пред съда наличието на обстоятелствата по чл. 38, ал. 1, т. 1-3 от ЗАДв - че има право на издръжка, че е материално затруднена, че е в роднински или друг вид близки отношения с адвоката или че е юрист. Преценката дали са налице условия за възникване на мандатното правоотношение е изцяло на страните по него - право на адвоката е да прецени дали да поеме безплатно процесуално представителство по отношение на свой близък или друг юрист или на материално затруднено лице, за което на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв се дължи възнаграждение само при благоприятен изход на делото по отношение на представлявания. За уважаване на претенцията за присъждането на адвокатското възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв **е достатъчно в договора за правна защита и съдействие да е ясно изразена волята на страните по него, че адвокатската помощ е оказана безплатно.** Страната по делото винаги дължи съдебните разноски съобразно изхода на делото по правилата на чл. 78 от ГПК и няма интерес да възразява дали следва да заплати разноските на насрещната страна или на процесуалния ѝ представител. В смисъла на гореизложеното е налице и установена практика на ВКС - определение № 1388/05.12.2014 г. по гр. дело № 4139/2014 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, определение № 1199/25.10.2013 г. по гр. дело № 4224/2013 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, определение № 224/02.03.2017 г. по гр. дело № 3873/2016 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 353/06.11.2015 г. по гр. дело № 892/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 310/08.01.2019 г. по гр. дело № 915/2018 г. на IV-то гр. отд. на ВКС. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не следва да се присъжда адв.възнаграждение по реда на чл.38 ЗА.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 11.11.2021г. постановено по гр.д.№ 12141/2020г. по описа на СГС,

ГО, 10 състав **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлена претенцията за неимуществени вреди за разликата над 10 000 лв. до 20 000 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес: гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Л. К. С., ЕГН:***** (конституирана в правата на В. Д. С., починал в хода на процеса), разликата над 10 000 лв./десет хиляди лева/ до 20 000 лв./двадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от повдигане и поддържане на обвинение за престъпление по чл.321 ал.3 пр. 2 и пр. 3, алт. 10 т. 2, вр. ал.2 НК, за което е оправдан с влязла в сила присъда по НОХД № 3349/2016г. по описа на СпНС, потвърдена с решение по ВНОХД №547/2018г., по описа на СпАНС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.01.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____